

2) Kůň pro rytíře

Ve chvíli, kdy podzim vtiskl první zlatý polibek do javorového listí, sir Michael svolal budoucí rytíře, aby k nim promluvil.

„Milí žáci přichází čas, kdy na louce nad jezerem dozrávají nebeská jablka a v následujícím týdnu by se mohli objevit bleskoví koně, kteří toto ovoce milují. Už déle než padesát let se žádnému rytíři nepodařilo bleskového koně získat. Naposledy měl tohoto vzácného oře rytíř Květoslav. Jezdával na něm dlouho a dosáhl slavných vítězství nad zlými obludami. Jednou byl však těžce raněn. Kůň ho donesl domů a pak, jak je to u bleskových koní zvykem, beze stopy zmizel.“

„A jak se dá takový kůň chytit?“

„Kdybych to věděl, sám bych jednoho z nich měl,“ usmál se učitel. „Od dnešního rána vyhlašuji sedmidenní prázdniny. Máte možnost udělat cokoliv, co vás napadne, abyste ulovili, zkrotili či si ochočili jednoho z bleskových koní, kteří se sem každoročně touhle dobou vracejí.“

„Jak svého koně získal rytíř Květoslav? Nikdy nikomu nevyprávěl, co je k tomu potřeba?“ zajímal se Bonifác.

„Máš pravdu. S touhle otázkou za ním přišlo mnoho rytířů. Všem odpovídal stejně. Potřebujete jen nejsladší jablko, nejměkčí pokrývku a nejurozenější původ. Přesto se žádnému z jeho následovníků nepodařilo bleskového koně získat.“

„Možná jen rytíři nebyli dost urození,“ podotkl princ Bonifác, syn sultána ze Safírových plání.

„Nebo neměli nejjemnější příkrývky,“ zamyslel se princ Pavel, syn krále z Ovčích obzorů.

„Vážně nevím, která jablka by mohla být sladší než ta nebeská z louky nad jezerem,“ namáhal svou hlavu přemýšlením i kníže Rostislav, vnuk šlechty z Viničních strání.

Jen Janek zůstal zticha. Urozený není, hebké pokrývky nevlastní, ale s koňmi se zná od malička a dovede vycítit jejich nálady a potřeby. Byl zvědavý, jak bleskoví koně vypadají a jak se chovají.

Až bude hotov s prací ve stáji, určitě se na louku nad jezerem vypraví stejně jako jeho spolužáci. Jenže zdejší koně potřebují každý den pohyb a mladí rytíři byli pryč, proto bylo na Jankovi, aby je všechny projel, osušil a vyčistil. Práce mu skončila pozdě odpoledne. Přesto o nic nepřišel. Mladí páni rytíři obklíčili louku a celou dobu čekali marně. Koně se neobjevili.

Teprve druhý den se všichni dočkali. V jedné chvíli tu byl klid, jen ptáci pokřikovali na jabloních a v následující vteřině po louce zaduněla kopyta rozevlátých koní. Jako by je přinesl nečekaný záblesk. Stádo oběhlo louku a zastavilo se pod jabloněmi. Někteří se pustili do spadaneho ovoce, jiní se natahovali po větvích, kde nebeská jablka dozrávala.

Vtom vyskočil z úkrytu princ Pavel a s ním několik vesničanů. Na hlavy koní dopadly smyčky lasa a dva z mužů roztáčeli navázané kameny, aby jimi obtočili nohy divokých koní a strhli velká zvířata k zemi.

„Nedělejte to! Ublížíte jim,“ vyskočil Janek a mával nesouhlasně rukama. Byl však daleko a dva z koní už se káceli k zemi.

Princ Pavel si od jednoho muže bral připravené pokrývky a házel je na ulovená zvířata. Žena vedle něj mu podávala jablka, která měla v košíku. Pavel nesl v jedné ruce uzdu a v druhé jablko. Podával ovoce koni a nenápadně přibližoval ruku s uzdou. Kůň odrkl a najednou tu nebyl. Prázdná smyčka lasa i pokrývka padly k zemi. Hned po něm zmizel další kůň a další. Ještě jeden ležel omráčeně na zemi. Pavel přes něj přehodil pokrývku a sklonil se, aby oři připevnil ohlávku.

„Radši mu prohlédni nohy, jestli je nemá zlomené,“ doporučil

kamarádovi Janek, který sem konečně doběhl.

„A k čemu tu mám tebe? Prohlédni mu je sám,“ zamračil se Pavel a pokračoval v navlékání ohlávky.

Janek uvolnil provazy kolem zadních nohou koně a chystal se mu prohmatat končetiny, když se náhle mírně zablesklo a kůň byl pryč.

„Tys mi ho vyplašil,“ chytil princ Janka pod krkem a zuřivě jím cloumal.

„To není pravda,“ bránil se Janek. „Prostě jenom zmizel jako ostatní.“

Princ Pavel ho prudce odstrčil a mrskl ohlávku do trávy. Vesničané sebrali odhozené věci a Janek se smutně díval, jak odcházejí.

„Viděl jsi je?“ ozvalo se mu za zády. Rostislav žmoulal v dlani jablko. „Kdyby je Pavel tím svým nájezdem nevyplašil, možná by si jeden z nich ode mě to jablko vzal.“

„Škoda že jsem to neviděl,“ usmál se na přítele Janek. „Dneska už se asi neobjeví. Pojd'me domů.“

„A co kdybychom sem zítra šli spolu?“ navrhl Rostislav.

„Když mi ráno pomůžeš ve stáji, proč ne,“ přikývl Janek. Než došli domů, společnými silami schroustali jablko, které Rostislavovi zbylo v ruce.